

Yhteisiä kokemuksia jakamassa: PSSO 15 vuotta

Mikä joukko? Mikä yhteisö yhteen kokoontuu?

Ikää on, sen huomaa, vaan mitä toistemme seurasta haemme ja saamme, kun yhteyttä ei murteesta, ei puheenparresta kuule; ei päältä näy, mutta sinä siinä ja minä kanssasi yhteen käyn?

Jo valkenee, kun sanoja raskaita kaksi liitämme yhteen: ”sota”, se ensimmäinen ja toinen niistä ”orpo”. Niistä kolmannen, surusanan, saamme ja se meidät yhteen liittää – sana haikea syvällä sydämessä. Sen alle emme kuitenkaan ole painuneet ja haluamme elämää kiittää, koska yhä yhdessä ollaan. Paljon menetimme, kun isä tai äiti kesken lapsuutemme iäksi katosi – tai kun onnea ei sen vertaa ollut, että olisi isän edes tavannut. Ja äiti Suomeen jäi niiltä, jotka vuosikausiksi Ruotsiin joutuivat.

Emme me elämää paossa ole, vaikka sotaa pakenimme: seitsemän vuosikymmentä olemme tahoillamme taivaltaneet; toki suuri, suuri joukko ystäviä on läheltämme iäksi poistunut.

Me elämme! sanot, ja minä toistan: me elämme vahvasti monessa mukana ja nautimme elämän rikkaudesta. Me nauramme ja laulamme ja hauskaa on.

Yhdessä olemme PSSO: Pääkaupunkiseudun Sotaorvot ry ja olemme kokoontuneet yhteen jo 15 vuotta. Mitä kaikkea olemmekin ehtineet?

Teimme työtä, että sotaorvot saisivat valtiovalalta virallisen tunnustuksen menetyksestään. Työ onnistui ja tätä Sotaorpo-tunnusta voimme nyt kantaa rinnassamme.

Toiminta on ollut muutenkin tarmokasta ja aikaansaavaa. Hallitukset ovat uurastaneet, eivätkä ”pohjaan palaneet”. Vastahan meillä on neljäs puheenjohtajakin!

Muistellaan!

Jo vuonna 2003 saatiin järjestettyä viihdekonsertti ”Sulle kauneimmat lauluni laulan” Helsingin Kulttuuritalolla. Nimekkäät esiintyjät viihdyttivät vanhoilla ihanilla sävelillä ja lauluilla ja yhdistyksen kukkaroon kertyi mukava summa.

Perinteeksi ovat muodostuneet harrastunnelmaiset Itsenäisyyspäivän konsertit Helsingin Vanhassa kirkossa arvovaltaisine esiintyjineen.

Sotaorpojen Muistopuu ei menestynyt Mäntymäellä, mutta Hietaniemen hautausmaalla muistopaasi koivuineen on saanut olla rauhassa.

Vuonna 2009 alkoi virallinen sotaorpojen rekisteröinti Kaatuneitten Omaisten Liiton KOL:n ja meidän rekistereihin. Yhdistyksen työpanos tässä suuressa urakassa oli huomattava.

Vuosien ajan matkustettiin isien taistelupaikoille. Kyynelsilmin kuunneltiin selostusta tapahtumista ja mieli loihdi isän sinne taistelemaan. Jotta lapsille jäisi vapaa isänmaa. Sinun isäsi ja minun myös! Näitkö hänet korsussa tai juoksuhaudassa – sinäkin, jolle isä on vain valokuvasta tuttu? Kokemus rauhoitti mieltä, eikö vain!

”Sodistamme selviytyneet lapset” -näyttelyn innoittamana perustettiin historyryhmä. Sen jäsenille oli erityisen tärkeää Helsingin ja lähiympäristöjen sankarihautoihin, kirkkoihin ja arkistoihin tutustuminen. Tuloksena oli vuonna 2011 ilmestynyt 10-vuotishistoriikki ”Me yhdessä”.

Hengelliseen ryhmään mennään rauhoittumaan, rukoilemaan yhdessä ja keskustelemaan sekä laulaen virkistystä sielulle saamaan.

Kirjoittajaryhmä Orvokit lievitti suruansa kirjoittamalla ja julkaisi muistoistaan teoksen ”Kaikki vaan tapahtui”. Orvot kirjoittajat muuttui OrvoKit -nimeksi, kun joukkoomme ilmaantui kirjoitustaitoisia miehiä lisää, tuloksena novelliantologia ”Käsi kädessä” ja runoantologia ”Kevyttä ja punnittua”.

Sirpaleet-kuoro on monta herkkää hetkeä tuonut, silmät kyyneliin tai hymyn huulille ja viestinyt sotaorvoista.

Runoniekat on monin sanoin mielihyvää tuottanut, lausunut omia runojaan ja toisten runoja tulkinnut.

Saksan ryhmässä ylläpidetään kielitaitoa ja kirjallisuudesta sekä ajankohtaisista asioista auf Deutsch - keskustellaan.

Thalianrinki hankkii lippuja teattereihin ja konsertteihin, korketasoista esityksistä nauttimaan.

Ahkerat Tarpojat on kuuden vuoden aikana useisiin mielenkiintoisiin kohteisiin ja toisiinsa tutustunut.

Retkiryhmäläiset kiiruhtavat kulttuuririentoihin ja näyttelyihin sekä lähiseudulle, että kauemmaksikin. Suun ja vatsan nautintoja unohtamatta, tietty.

Kaverit-ryhmä lopettaa kymmenvuotistaivaltaan. Ystäväpiiri kiiruhtaa antamaan meille tukea.

Alueryhmät täydentävät toimintaa keskittyen ikääntymisen tuomiin muutoksiin. Hakevat tietoa asumisesta, terveydenhoidosta sekä palvelujen ja tukitoimien saamisesta unohtamatta kulttuuria ja elämän iloisia asioita.

Teatterin taikaa ovat espoolaiset nauttineet, konserteissa korvahyvää saaneet ja Pariisin varpusen, Edith Piafin lauluja kuunnelleet Susanna Haaviston tulkitsemana. ”Gabriel tule takaisin” ja ”Ottaa sydäimestä” ovat sydäntä sykkähdyttäneet ja naurun kirvoittaneet.

Vantaan ryhmän toiminta on ollut tehokasta ja suunnitelmallista. Teatteria - teatteriapa hyvinkin. He ovat toisia sotaorpoja tavanneet vieraillessaan Tampereella, Porvoossa ja Porkkalassa sekä tutustuneet paikkojen historiaan.

Ystävyys ja ruoka – siinäpä mainio yhdistelmä! Keravalla nämä on onnistuneesti yhdistetty herkkuruokien ja leivonnaisten ohjeita vaihtaen, ja aisti-iloa täydentämään on vaihdettu myös kukkien ja kasvien taimia.

Hyvinkään sotaorpoja ovat kiinnostaneet ympäristöasiat ja maapallomme ekologinen tila. Tarinoita heidän kynistään on lähtenyt Huoltoviestiin.

Nurmijärveläisiä on askarruttanut muisti ja ikääntyminen, syrjäytyneiden ja yksinäisten ihmisten tilanne sekä väsymys liikenteessä. He ovat Aallon ja Sibeliuksen jäljillä matkanneet.

Juuri, kun epäilimme vanhuuden yrittävän soluttautua joukkoomme saammekin uuden ryhmän, Lukutoukat ja toimintamme uudistuu vireästi.

Ieva-Kaisa pohtii Kari Suomalaisen kortissa **”kuees joku jossai jollokii, mutta ko ei kukkaa missää, mittää, millokaa, mutta ko aina vaa....”**. Me emme jääneet voivottelemaan, vaan tartuimme toimeen! Tulokset ovat nähtävissä, kuultavissa, käsin kosketeltavissa.

Tässä olemme – yhdessä – samanlaisten kokemusten yhdistäminä, ystävinä ottamassa vastaan, mitä meille elämä suo!

Syyskuussa 2016
OrvoKit